

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1966-1967.

24 NOVEMBER 1966.

WETSONTWERP

houdende goedkeuring van het Europees Verdrag betreffende de sociale zekerheid van arbeiders werkzaam bij het internationaal vervoer, ondertekend op 9 juli 1956, te Genève.

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
BUITENLANDSE ZAKEN ⁽¹⁾, UITGEBRACHT
DOOR DE HEER VAN EYNDE.

DAMES EN HEREN,

Het internationale verdrag, waarvan de Regering met haar wetsontwerp n° 331/1 (1958-1959) de goedkeuring vraagt, werd reeds in juli 1956 goedgekeurd door een intergouvernementele conferentie te Genève. Bedoeld verdrag werd opgemaakt tijdens een driedelige conferentie onder de bescherming van de Internationale Arbeidsorganisatie.

De Bondsrepubliek Duitsland, België, Frankrijk, Spanje, Hongarije, Italië, Luxemburg, Zwitserland, Turkije, Zuid-Slavië, Polen en Nederland hebben het ondertekend.

⁽¹⁾ Samenstelling van de Commissie:

Voorzitter: de heer Van Acker.

A. — Leden: de heren Delwaide, Dewulf, Gilson, Lefèvre (Th.), Moyersoën, Parisis, Scheyven, Schyns, Tindemans. — Bohy, Craeybeckx, Fayat, Glinne, Larock, Radoux, Van Acker, Van Eynde. — Boey, Corbeau, Kronacker, Lerouge, Mundeleer. — Van der Elst.

B. — Plaatsvervangers: de heren Claeys, Cooreman, Devos (R.), Meyers, Saintraint. — Cools (A.), De Keuleneir, Terwagne, Toubeau. — Delforge, Lefebvre (R.), Mergam. — Schiltz.

Zie:

295 (1966-1967): N° 1.

Chambre des Représentants

SESSION 1966-1967.

24 NOVEMBRE 1966.

PROJET DE LOI

portant approbation de la Convention européenne concernant la sécurité sociale des travailleurs des transports internationaux, signée à Genève, le 9 juillet 1956.

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA
COMMISSION DES AFFAIRES ETRANGERES ⁽¹⁾,
PAR M. VAN EYNDE.

MESDAMES, MESSIEURS,

La convention internationale dont le Gouvernement demande l'approbation par son projet de loi n° 331/1 (1958-1959) a déjà été approuvée en juillet 1956 par une conférence intergouvernementale réunie à Genève. Cette convention a été élaborée au cours d'une conférence tripartite sous l'égide de l'Organisation internationale du Travail.

La République fédérale d'Allemagne, la Belgique, la France, l'Espagne, la Hongrie, l'Italie, le Luxembourg, la Suisse, la Turquie, la Yougoslavie, la Pologne et les Pays-Bas en sont les signataires.

⁽¹⁾ Composition de la Commission:

Président: M. Van Acker.

A. — Membres: MM. Delwaide, Dewulf, Gilson, Lefèvre (Th.), Moyersoën, Parisis, Scheyven, Schyns, Tindemans. — Bohy, Craeybeckx, Fayat, Glinne, Larock, Radoux, Van Acker, Van Eynde. — Bocy, Corbeau, Kronacker, Lerouge, Mundeleer. — Van der Elst.

B. — Suppléants: MM. Claeys, Cooreman, Devos (R.), Meyers, Saintraint. — Cools (A.), De Keuleneir, Terwagne, Toubeau. — Delforge, Lefebvre (R.), Mergam. — Schiltz.

Voir:

295 (1966-1967): N° 1.

Het beoogt aan de werknemers van de ondernemingen voor vervoer per spoor, over de weg, door de lucht en over binnenwateren (doch met uitsluiting van de Rijnvaarders op wie reeds een ander verdrag toepasselijk is) het voordeel van de prestaties inzake sociale zekerheid te waarborgen daarbij vermijdend dat de betrokkenen, die hoofdzakelijk een reizend beroep uitoefenen, hetzij aan een dubbele verzekeringsplicht zouden worden onderworpen, hetzij verstoken zouden blijven van de uitkeringen waarop zij — of hun rechthebbenden — wettelijk aanspraak kunnen maken.

In hoofdzaak komt het verdrag hierop neer, dat slechts één enkele wetgeving geldig is, nl. die van het verdragsluitende land op wiens grondgebied de onderneming, waarbij de arbeiders werkzaam zijn, is gevestigd.

Het verdrag slaat op vraagstukken in verband met ziekte, moederschap, overlijden, arbeidsongevallen en beroepsziekten.

De verstrekkingen worden voorgeschoten door de organismen van het land waar de feiten, die er aanleiding toe geven, zich voordoen, doch moeten worden terugbetaald door het land, dat er in de hierboven aangehaalde voorwaarden aansprakelijk voor is.

Het verdrag is niet alleen toepasselijk op de onderdanen van de verdragsluitende landen, doch op alle arbeiders, zonder onderscheid van nationaliteit, die in de verdragsluitende landen werkzaam zijn bij het internationale vervoer.

In het advies van de Raad van State wordt erop gewezen, dat een aantal maatregelen, die voor de toepassing van het verdrag worden voorgeschreven, de uitvoeringstechniek te buiten gaan en aangezien zij de Staat bezwaren, de Belgen persoonlijk verbinden en de in kracht zijnde wetgeving wijzigen, aan de Wetgevende Kamers ter goedkeuring zouden moeten worden voorgelegd.

De vraag kan gesteld worden, of dergelijke maatregelen sedert juli 1956 reeds zijn getroffen, of zij aan de Kamers werden voorgelegd, en, alleszins, hoe de Regering de goedkeuring van dergelijke maatregelen denkt te bekomen, wanneer zij deze in de toekomst zal treffen.

De Regering heeft evenwel tot nog toe geen enkele maatregel getroffen voor de toepassing van de overeenkomst.

In dit opzicht zij genoteerd dat de hypothese bedoeld bij artikel 6 van de overeenkomst van geen belang is voor België, aangezien de Belgische wetgeving geen prestaties in natura voorziet ten voordele van de arbeiders, ongeacht de nationaliteit, de sociale zekerheid noch de verblijfplaats.

Anderzijds zijn de eventueel te nemen maatregelen, bij toepassing van artikel 14, enkel praktische modaliteiten welke moeten overeengekomen worden tussen de contracterende landen om de toekenning van prestaties de verzekeren.

Ten slotte betreft artikel 10, 1, b, de oplossing van afzonderlijke gevallen die waarschijnlijk geen wijzigingen medebrengen in de binnenlandse wetgeving. Indien dit nochtans het geval mocht zijn, spreekt het vanzelf dat een wetgevende maatregel zich opdringt. De Regering meent inderdaad dat het niet gepast is aan de Koning de macht te verlenen om af te wijken van de Belgische wetgeving zoals de Raad van State het voorstelt.

De Raad van State wees er ook op, dat er in België geen « organen van verstrekkingen aan door werkongevallen getroffen arbeiders » bestaan en dat het de werkgever is die in ons land zulke verstrekkingen te dragen heeft. De Raad van State had voorgesteld te doen bepalen, hetzij in de tekst van het wetsontwerp, hetzij door de Koning, krachtens een bijzondere in de wet tot goedkeuring in te lassen bepaling, welk ziekteverzekeringsorgaan in België zal worden belast met het verlenen van zulke verstrekkingen.

Elle a pour objet de garantir aux travailleurs des transports ferroviaires, routiers, aériens ou de navigation intérieure (mais à l'exclusion des bateliers du Rhin, qui sont déjà couverts par un autre accord) le bénéfice des prestations en matière de sécurité sociale, en évitant que les intéressés, qui exercent une profession essentiellement itinérante, soient soit soumis à un double assujettissement en matière d'assurance, soit privés des prestations auxquelles ils — ou leurs ayants droit — sont légitimement en droit de prétendre.

En résumé, la convention n'admet qu'une seule législation : celle du pays contractant sur le territoire duquel se situe l'entreprise qui occupe les travailleurs.

La convention porte sur des cas de maladie, de maternité, de décès, d'accident du travail ou de maladie professionnelle.

Les prestations sont avancées par les organismes du pays où se produisent les faits qui y donnent lieu, mais doivent être remboursées par le pays auquel ils incombent dans les conditions mentionnées ci-dessus.

La convention s'applique non seulement aux ressortissants des pays contractants, mais aussi, sans distinction de nationalité, à tous les travailleurs des pays contractants occupés par des entreprises de transports internationaux.

Dans son avis, le Conseil d'Etat fait observer que certaines mesures prescrites en vue de l'application de la convention sortent du cadre de l'exécution technique et qu'elles devraient être soumises à l'approbation des Chambres législatives parce qu'elles sont de nature à grever l'Etat, lier individuellement les Belges et modifier la législation en vigueur.

Il est permis de se demander si de telles mesures ont déjà été prises depuis le mois de juillet 1956, si elles ont déjà été soumises aux Chambres et, en tous cas, de quelle manière le Gouvernement compte obtenir l'approbation de telles mesures lorsqu'il les prendra à l'avenir.

Toutefois, jusqu'à présent le Gouvernement n'a encore pris aucune mesure en vue de l'application de la convention.

A cet égard, il convient de noter que l'hypothèse retenue à l'article 6 de la convention n'intéresse pas la Belgique, puisque la législation belge ne prévoit pas de prestations en nature au bénéfice des travailleurs, quels que soient leur nationalité, leur régime de sécurité sociale et leur résidence.

Par ailleurs, les mesures qui devraient éventuellement être prises en application de l'article 14 ne sont que des modalités pratiques, qui doivent être convenues par les pays contractants afin d'assurer l'octroi des prestations.

Enfin, l'article 10, 1, b, a trait à la solution de cas particuliers qui n'entraînent vraisemblablement pas de modifications dans la législation interne des pays contractants. Mais dans le cas contraire, il va de soi qu'une mesure législative s'impose. En effet, le Gouvernement estime qu'il ne convient pas d'accorder au Roi le pouvoir de déroger à la législation belge comme le propose le Conseil d'Etat.

Le Conseil d'Etat a souligné aussi qu'il n'y a pas, en Belgique « d'institutions pour le service des prestations en nature aux victimes d'accidents du travail » ; c'est l'employeur qui supporte la charge de telles prestations dans notre pays. Le Conseil d'Etat avait proposé de faire spécifier, soit dans le texte du projet de loi, soit par le Roi en vertu d'une disposition particulière à insérer dans la loi portant approbation, l'organisme d'assurance-maladie qui, en Belgique, serait chargé de fournir de telles prestations.

Een amendement dd. 2 februari 1960, voorgesteld door de heer Drèze (n° 331/2, 1958-1959), strekt ertoe de « Hulpkas voor verzekering tegen ziekte en invaliditeit » aan te wijzen als « orgaan van de verblijfplaats » voor de toepassing van hetgeen is bepaald in artikel 4 van het verdrag.

In dit verband kan het volgende worden gezegd :

Wat betreft de prestaties in natura ten gunste van de slachtoffers van arbeidsongevallen of beroepsziekten, verwijst artikel 4 naar alinea's 2, 3 en 4 van artikel 3.

Artikel 3, alinea 2 bepaalt : « de terstond noodzakelijke verstrekkingen in natura worden verleend door het orgaan van de verblijfplaats ».

Aangezien België over geen instelling beschikt voor het verlenen van prestaties in natura aan slachtoffers van arbeidsongevallen of beroepsziekten, moet worden verwezen naar alinea 3 van artikel 4 dat, voor het verlenen van bedoelde verstrekkingen, het bevoegd orgaan van de verblijfplaats aanduidt voor het verlenen van de prestaties in geval van ziekte.

Deze aanwijzing wordt bekrachtigd door de goedkeuring van de overeenkomst door het Parlement.

De « Hulpkas voor verzekering tegen ziekte en invaliditeit » is krachtens de reglementaire beschikkingen bevoegd voor het verlenen van de prestaties in geval van ziekte voorgeschreven door de overeenkomst. Dit is ook het geval, krachtens alinea 3 van artikel 4 voor de prestaties ten bate van slachtoffers van arbeidsongevallen en beroepsziekten.

De Regering gaat dus akkoord met het amendement van de heer Drèze.

Dit amendement, samen met het gehele ontwerp worden eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,
J. VAN EYNDE.

De Voorzitter,
A. VAN ACKER.

Un amendement en date du 2 février 1960, présenté par M. Drèze (n° 331/2, 1958-1959) tend à désigner la « Caisse auxiliaire d'assurance maladie-invalidité » comme « institution du lieu de séjour » pour l'application des dispositions de l'article 4 de la convention.

A ce sujet, il est permis de préciser ce qui suit :

Pour ce qui est des prestations en nature au bénéfice des victimes d'accidents du travail ou de maladies professionnelles, l'article 4 renvoie aux alinéas 2, 3 et 4 de l'article 3.

Le deuxième alinéa de l'article 3 prévoit que : « les prestations en nature immédiatement nécessaires sont octroyées par l'institution du lieu de séjour ».

Comme la Belgique ne dispose pas d'institutions pour le service des prestations en nature aux victimes d'accidents du travail ou de maladies professionnelles, il y a lieu de s'en référer au troisième alinéa de l'article 4, qui désigne pour ces prestations l'institution du lieu de séjour chargée de servir les prestations en cas de maladie.

Cette désignation est entérinée par la ratification de la convention par le Parlement.

En vertu des dispositions réglementaires, la « Caisse auxiliaire d'assurance maladie-invalidité » est compétente en ce qui concerne l'octroi des prestations en cas de maladie, stipulées par la convention. Il en est de même, aux termes du troisième alinéa de l'article 4, pour les prestations en faveur des victimes d'accidents du travail et de maladies professionnelles.

Le Gouvernement est donc d'accord sur l'amendement de M. Drèze.

Cet amendement ainsi que l'ensemble du projet sont adoptés à l'unanimité.

Le Rapporteur,
J. VAN EYNDE.

Le Président,
A. VAN ACKER.

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

Eerste artikel.

Het Europees Verdrag betreffende de sociale zekerheid van arbeiders werkzaam bij het internationaal vervoer, ondertekend op 9 juli 1956, te Genève, zal volkomen uitwerking hebben.

Art. 2.

Voor de toepassing van het bepaalde in artikel 4 van het Verdrag, is het orgaan van de verblijfplaats de Hulpkas voor verzekering tegen ziekte en invaliditeit.

TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

Article premier.

La Convention européenne concernant la sécurité sociale des travailleurs des transports internationaux, signée à Genève, le 9 juillet 1956, sortira son plein et entier effet.

Art. 2.

Pour l'application des dispositions de l'article 4 de la Convention, l'institution du lieu de séjour est la Caisse auxiliaire d'assurance maladie-invalidité.